

Gene Ayrılık

– AliKemal · 19 Kasım 2015

Gene ayrılık, hep ayrılık.

Of be, of!..

Göz yaşlarım segah makamında,
gene beceremedik gamzelerinde gömülebilmeyi...
Halbuki, o kadar da az bir zaman kalmıştı ki...

Şiirlerimi kimin için yazarım artık?
Yazabilir miyim, senin ilhamın olmayınca?
Kim eşlik edecek şimdi çalınan şarkılara?
Fotoğraf albümlerindeki resimlerin
hangi tarih ve ne ile ilgili olduklarını
ben bilemem ki,
şimdi kim açıklayacak onları misafirlere?
Her resmin boynunu bükük bırakarak gidiyorsun ha?...

Sabahlarımı günaydinsız bırakarak gidiyorsun ya,
şimdi kim açacak kalın perdeleri,
güneş girmeyen eve doktor girer diyerek?
Beni benden ederek gidiyorsun ya,
kapkara kirpiklerinin arasından
kara gözleriyle kim bakacak gözlerimin en derinine?
Fazla bir şey istemiyordum oysa,
yaralarımı pansuman ederken müşfik olmandan başka...
Yaşamak hakkımı alarak gidiyorsun ya,
katil ellerime terk ederek can güvenliğimi...
Haydi git, anasına satayım,
git!
Yolun açık olsun!
Hiç duraklamadan git!

Durup da başını çevirerek bakma,
gitmemen için sana yalvaran
bakışlarımı görmek için...

Madem ki gitmek istiyorsun, sen bilirsin...

Bilirim, dönüşü olmaz bu gidişin.
Boşu boşuna sevmiş oldum işte,
bir ömürlük vakit kaybı...
feda ettiğim yıllara mı,
yoksa sensizliğe mi yanacağım?
Bilemiyorum.
İrin kanıyorsun yüreğimden..

Şimdi sen gidiyorsun ya, öylece, sebepsizce;
ben de gidiyorum,
merak etme,
durmaya niyetim yok buralarda...
En çok ihtiyacım olan dönemimde,
böyle hastalıklı ve yaşlı halimle,
beni atıp gidebiliyorsun ya,
ne diyeyim bilmem ki:
cehenneme kadar yolun var!...